

Palæstina Nyt

NYHEDSBREV fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
December 2005

ISSN 1396-9994
17. ÅRGANG NR. 3

Den ny Sharon

I et gammelt hotel i Jerusalem kunne man tidligere læse en graffiti, der lød: "Sharon is not an extremist – he is just an honest zionist". Sloganet henviste til, at Sharon, der – som få andre zionister – altid talte åbent og ligefrem om sine standpunkter uagtet diverse internationale reaktioner.

I de første år af sin regeringsperiode var Sharon da også den gode gamle ærlige zionist. Han afviste åbenlyst Køreplanen - tilmed gentagne gange – og han byggede løs i bosættelserne, mens han bombede det palæstinensiske selvstyre sønder og sammen.

Men der er sket en forandring. Sharon taler ikke længere imod Køreplanen og en palæstinensisk stat. Nu er han fredens mand, en mulig Nobelpris modtager, en ny De Gaulle osv. Han lyder næsten som Shimon Peres og gør dermed Bush, Blair og Per Stig umådeligt glade. Men de er heller ikke så nøjeregnende. Sharon bygger ligeså frejdigt i bosættelserne, som han – og de tidl. Arbejderparti-ledere - i øvrigt altid har gjort det.

Ariel Sharon kan sagtens grine

USA's udenrigsminister Condoleezza Rice med den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas

En fælde

"Efter at have skabt de uomstødelige "facts on the ground" og fået amerikansk politisk anerkendelse af et udvidet Israel, mangler Sharon kun en sidste brik til at gøre israelsk apartheid officielt: Enten underskriften fra en palæstinensisk quisling - leder, som siger ja til en mini - stat, eller en undskyldning for ensidigt at presse en sådan løsning igennem. Arafat nægtede at spille den rolle. Nu er det den palæstinensiske Præsident Mahmoud Abass' tur."

Jeff Halper kommenterer Sharons strategi, der ser ud til at sætte Abbas skakmat.

(...) I april 2004 anerkendte Bush administrationen formelt Israels bosættelsesblokke, "optimistisk kaldet " større befolknings centre – således, at de ensidigt fjernede 20-30 % af det allerede beskårne område (Vestbredden og Gaza), hvor palæstinenserne ønskede at oprette deres egen lille stat. Israels ønske om annektering af bosættelses - blokkene blev efterfølgende anerkendt næsten enstemmigt af Kongressen: I Overhuset med stemmerne 407-9, og i Senatet med 95-3. Selvom annekteringen af bosættelses - blokkene giver Israel fuldstændig kontrol

over hele landet mellem Middelhavet og Jordanfloden, behøver Israel alligevel en palæstinensisk stat. Israel bliver det nødt til at "blive af med " de næsten fire millioner palæstinensiske indbyggere i de besatte områder, som Israel hverken kan give statsborgerskab eller holde i en tilstand af permanent slaveri. Hvad Sharon derfor ønsker, og hvad Bush er gået med til, er en isoleret palæstinensisk mini-stat, et Bantustan, en fængselslignende stat på 10 - 15 % af det oprindelige Palæstina. En mini-stat, som

Fortsættes side 3

Palæstina Nyt

December 2005

Redaktionen afsluttet den 9. december.

Palæstina Nyt udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) og er udarbejdet af Søs Nissen (ansvarshavende), Else Christensen og Henning Kosack (layout).

Artikler og materiale fra nyhedsbrevet og DPV's hjemmeside (www.danpal.dk) kan frit bruges og citeres. Nyhedsbrevet bliver lagt ud på hjemmesiden kort tid efter det er udkommet, og man kan derfor nemt kopiere tekster til brug i læserbreve etc.

Dette Nyhedsbrev er trykt i 1000 eksemplarer. Er man interesseret i flere eksemplarer til uddeling o.lign., kan det bestilles på 35 35 48 68. For abonnement på Nyhedsbrevet ring venligst på 35 35 48 68

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) har til formål at øge forståelsen for det palæstinensiske folks skæbne historisk og aktuelt. Foreningen støtter palæstinenserne krav om national selvbestemmelse. Kontingent er 150 kr årligt.

Næste nummer af Palæstina Nyt kommer i marts 2006.

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
Danish-Palestinian Friendship Association
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte
Tlf/Phone : +45 35 35 48 68
giro 9 31 81 19

Hjemmeside : www.danpal.dk
E-mail : danpal@danpal.dk

Freden efter Gaza

Af Søs Nissen

"Lad roen gå ad helvede til", siger en talsmand i en nylig erklæring fra Islamisk Jihad. Sharon er selvfølgelig ligeglad. Han har nu palæstinenserne, Abbas og køreplanen præcis hvor han gerne vil have dem: udkæmpende en nytteløs krig, mens Israel påtvinger dem sin egen ensidige to-stats-løsning for Vestbredden.

Siden Israel trak sig tilbage fra Gaza d. 12. september 2005 har Israel foretaget 1000 militære angreb i de besatte områder. Op mod 700 palæstinensere er blevet arresterede og mindst 30 palæstinensere er blevet dræbt. Den ene runde af vold har afløst den anden siden tilbagetrækningen, og Israel har udnyttet militært set betydningsløse palæstinensiske angreb til storstilede israelske militære operationer, der har etableret "efter-Gaza-tilbagetræknings-ordenen" overalt i De besatte Områder. I Gaza – hvor denne orden først blev indført - bestod den i en belejring og nådesløse militære angreb for at banke palæstinenserne til underkastelse.

Det er desværre usandsynligt at kampene vil ende dér. Med intensive israelske likvideringskampagner og ringe udsigt til bedring af økonomi eller levestandard i Gaza og på Vestbredden, har palæstinenserne så meget opsparat frustration og mismod, at en våbenhvile nok ikke kan vinde opbakning igen. Man forstår dem godt. Sharon behandler Abbas, som han behandlede Arafat. Han kræver nedkæmpning af de militante før alt andet, og samtidig nægter han at samarbejde seriøst om sikkerhed.

Sharon fortsætter alt i alt sin enegang og gennemfører den ene tiltag efter det andet, som underminerer Abbas's forhandlingslinje og vanskeliggør forhandlinger mellem parterne.

Skrevet i begyndelsen af november 2005.

To drenge i Gaza

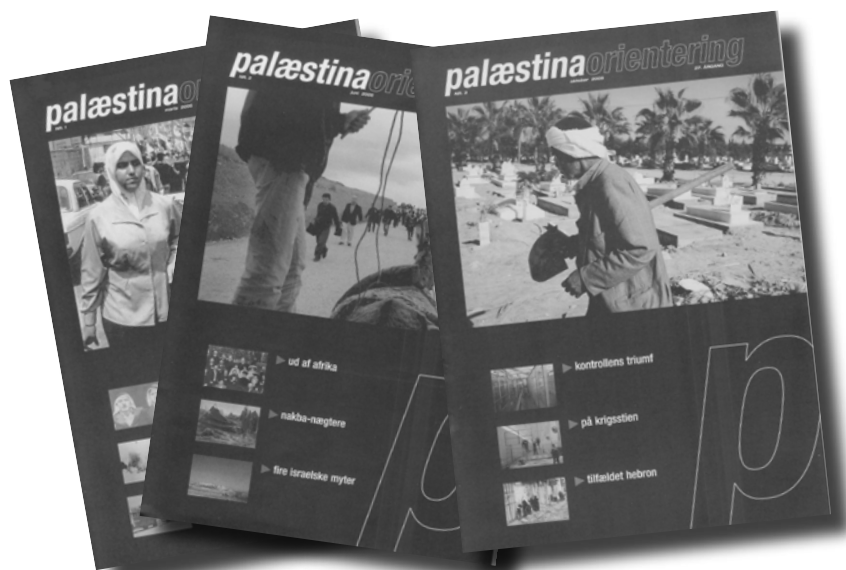
Fælles foredrag og møder i 2006

Venskabsforeningen har besluttet at samarbejde med Human Rights-kvinderne og New Outlook, den dansk jødiske fredsorganisation om en række møder i vinteren og foråret 2006. Møderækken vil som noget nyt både indeholde foredrag og filmforevisninger med debat.

Første møde bliver d. 7. februar 2006

og her vil filmen "Breaking the Silence" blive vist. Filmen er lavet af en gruppe israelske soldater, der begyndte at filme soldaternes beretninger om deres gerninger i de besatte områder. Filmen vakte stor furor i Israel, da den kom frem. Oplysninger om tid og sted se www.danpal.dk eller tilmeld jer e-mail-servicen på danpal@danpal.dk

Derudover planlægges der et møde om Geneve-planen, en visning af filmen Arnas børn om en gruppe børn fra Jenin-lejren, der laver teater, og et møde med Torben Lund, Gitte Seeberg m.fl. efter deres rejse til Jerusalem i foråret. Det er også muligt at der vil komme et par møder med de politiske partier.

palæstinaorientering

Tegn abonnement

Tidskriftet Palæstina-Orientering har i mere end 26 år bragt vigtige baggrundsartikler og grundige analyser af udviklingen i Mellemøsten

Palæstina-Orientering kommer fire gange om året. Pris: 140 kr.

Giro 9 02 38 95
Søvejen 41, 2.th.
3000 Helsingør
Tlf.: 49 13 16 20

Fortsat fra side 1

“facts on the ground” og fået amerikansk politisk anerkendelse af et udvidet Israel, mangler Sharon kun en sidste brik til at gøre israelsk apartheid officielt: Enten underskriften fra en palæstinensisk quisling - leder, som siger ja til en mini-stat eller en undskyldning for ensidigt at trænge sig ind på den. Arafat nægtede at spille den rolle. Nu er det den palæstinensiske Præsident Mahmoud Abbas' tur. Da Eyal Arad, Sharons strategiske rådgiver, i denne uge omtalte muligheden for at vende ensidig løsrivelse til en strategi, som ville tillade Israel at trække sin egne grænser, var budskabet til Abbas klart: Enten samarbejder du eller mister enhver indflydelse overhovedet på en politisk løsning af konflikten. Sharon prøver kort sagt at få Abbas “sat op” ved at tilbyde ham et nyt “ædelt tilbud.” Det virkede for Barak, hvorfor ikke prøve igen, denne gang for hele møllen? Hvad ville Abbas sige, hvis Sharon tilbød Gaza, 70 - 80 % af Vestbredden samt en

symbolsk tilstedeværelse i Øst Jerusalem?

Rigtigt, det er ikke en retfærdig og levedygtig løsning. Palæstinenserne skulle nøjes med fem eller seks “cantoner” i 15 % af deres oprindelige hjemland eller mindre, uden egen kontrol over deres grænser, deres vand, ja selv deres luftrum. Jerusalem - nu indlemmet i et massivt “stor Jerusalem” - ville blive nægtet dem, hvorved man fjerner det politiske, kulturelle, religiøse og økonomiske hjerte i en eventuel palæstinensisk stat. Israel ville beholde dets bosættelsesblokkene og 80 % af bosættelserne. Men Sharons “ædelmodige tilbud” ville se godt ud i Køreplanen, tror han, og gennemførlighed er simpelthen for kompliceret en løsning for de fleste mennesker, incl. beslutnings-tagere, at fatte. For Abbas er det en “no-win-situation”. Sig “ja” og du vil blive den quisling leder, Israel har ledt efter i alle disse år, den, som sagde ja til en ikke levedygtig mini-stat, til apartheid. Sig “nej” og Sharon vil slå ned som en høg: “Se selv?

Palæstinenserne har nægtet endnu et generøst tilbud! De ønsker åbenbart ikke fred!” Og Israel vil nu være fritstillet til at udvide dets kontrol over de besatte områder i årevis fremover, beskyttet mod kritik som følge af den amerikansk-støttede annektering af bosættelsesblokkene.

Israelsk ensidighed betyder kun en ting: Den har intet at tilbyde palæstinenserne, intet, der er værd at forhandle om. En ægte to-stat løsning kan allerede være død, offer for en israelsk ekspansionisme. En to-stats løsning, baseret på apartheid, kan ikke være et alternativ, som nogen af os kan acceptere. Dog er apartheid over os atter engang.

Jeff Halper er Koordinator af den Israelske Komite mod Bolignedrivninger. Oversat fra engelsk for DPV af Birthe H. Christensen, Forkortet og let redigeret af red. Fra The Electronic Intifada, 25. oktober 2005

Generalforsamling 2006 afholdes 22. april

For en god ordens skyld skal vi hermed indkalde foreningens medlemmer til den årlige generalforsamling lørdag d. 22. april 2006. Nærmere oplysninger om tid, sted samt dagsorden vil følge i det kommende nr. af Palæstina Nyt. Til nye medlemmer kan vi oplyse at generalforsamlingen gerne plejer at invitere en interessant gæst fra udlandet til diskussion af et aktuelt emne. Sæt derfor kryds i kalenderen allerede nu.

Nyt møde om DPV strategier

Som en opfølgning på foreningens vellykkede strategi-dag, afholdes et møde for alle interesserede medlemmer lørdag d. 4 marts 2006. (læs om strategi-dagen nedenfor / andetsteds her på siden)

Mødet d. 4 marts vil igen blive faciliteret af en af Projekttrådgivningens gode konsulenter. Tanken er at vi skal samle op på beslutningerne fra mødet i efteråret og se hvad der er lykkedes og hvad der mangler. Dagen vil også byde på konkret arbejde i diverse arbejdsgrupper, og er således en god lejlighed for nye medlemmer til at stifte nærmere bekendtskab med foreningens aktive i og uden for bestyrelsen. Nærmere oplysninger om tid og sted fås ved henvendelse til foreningen på danpal@danpal.dk

Valgobservatører fra DPV

Der vil være i de palæstinensiske selvstyreområder i slutningen af januar 2005, formodentlig d. 19. januar. Venskabsforeningens formand, Pernille Frahm er i øjeblikket i gang med at forsøge at komme til området som valg-observatør. Andre interesserede kan kontakte DPV på mail danpal@danpal.dk

En lobby-gruppe

En gruppe medlemmer fra bl.a. venskabsforeningen har startet en lobby-gruppe, der har til formål at arbejde mere målrettet med at påvirke Folketinget i Israel/Palæstina spørgsmålet. I første omgang er målet at levere godt og anvendeligt materiale til interesserede politikere via nyhedsbreve, bearbejdede baggrundsmaterialer, forslag til spørgsmål og møder med

partierne internationale udvalg. Gruppen vil meget gerne samarbejde med andre interesserede i og uden for Venskabsforeningen. Vi søger folk, der har beskæftiget sig med konflikten længe, folk der jævnligt læser internationale medier om konflikten, og folk der bare gerne vil hjælpe med mere praktiske opgaver. Interesserede kan kontakte Jørgen Nyeng på jny@post.cybercity.dk

Vellykket strategidag

Lørdag den 1. oktober 2005 holdt Dansk Palæstinensisk Venskabsforening "Strategidag". Dagen blev ledet af projektrådgivningens konsulent Troels Havgaard og formålet var at klarlægge foreningens mål og visioner og at få nedsat arbejdsgrupper, som skal stå i spidsen for det videre arbejde. Undervejs blev foreningens styrker og svagheder opridset af medlemmerne. De fleste var enige om at foreningens store styrke er det engagement og den viden, som medlemmerne besidder, mens vi

godt kunne bruge flere aktive personer med tid og kræfter til foreningens arbejde.

Dagen var meget inspirerende for de 17 deltagere, som var mødt frem og mange meldte sig til arbejdsgrupperne, som skal beskæftige sig med henholdsvis "Nye aktiviteter", "Formidling" og "Struktur". Nye deltagere er velkomne og kan melde sig hos foreningen på danpal@danpal.dk Det blev aftalt at lave et opfølgingsmøde på dagen om et halvt år. Lige nu ser det ud til at blive d. 4. marts 2005.

Kontingent 2005 og 2006

Få 2 års medlemskab til spotpris!

Der er desværre en del medlemmer, som ikke har betalt kontingent for 2005. Da den manglende indbetaling kan hænge sammen med det forhold, at bestyrelsen ikke har sendt de sædvanlige rykkere ud, har vi besluttet at give

rabat for 2005 og 2006. Kontingent for begge år kan derfor fås til en spotpris på 200 kr. Vi håber at de mange gamle og nyere medlemmer vil forny medlemskabet, og siger desuden tak til de mange, som giver ekstra gavebidrag til foreningens arbejde.

Fællesmøder med New Outlook og HR-kvinderne

Venskabsforeningen har sammen med New Outlook og Human Rights kvinderne drøftet muligheder for fælles møde-virksomhed i København. Vi oplever alle at mange af møderne er interessante for alle 3 foreninger og så kan vi ligeså godt holder

en del af møderne fælles. De 3 foreninger har mødtes nogle gange og er blevet enige om en række møder til foråret. Nogle forslag kunne vi ikke blive enige om og foreningerne vil derfor også arrangere møder hver for sig af og til. Se på www.danpal.dk for annonceringen af forårets

God studietur til Libanon

Venskabsforeningens nyligt afholdte studietur til Libanon sidst i november 2005 gik igen over al forventning. Der var 16 deltagere af sted og turen var igen i år målrettet fagfolk inden for den sociale sektor. Iben som var en af de to rejseledere skriver:

”Vi havde en meget succesfuld tur. Alle deltagerne var overvældede over alle de indtryk og alt det de nåede at se. En deltager har efterfølgende sagt om turen, at det var 10 dage som rykkede ved hans liv!!! (Store ord for en jyde...)

Der var to topscorer over oplevelser som gjorde et uudsletteligt indtryk: Det første var helt klart forholdene i lejrene - at folk med gode uddannelser osv. er henvist til at leve på dette niveau – under så elendige vilkår. Især gjorde Shatilas elendighed og tæthed et meget stort indtryk. Dette blev gjort til en sanseoplevelse, idet det besøg vi havde i en fritidsklub i lejren blev præget af ungernes leg i gården (som var den eneste åbne plads de kunne lege på i lejren), hvorved vi slet ikke kunne høre hvad vores værter fortalte os!! Det gav deltagerne en helt

realistisk indtryk af, hvordan det er at bo her...

Den anden topscorer var vores besøg i Al-Khiam fængslet i den tidligere “sikkerhedszone”/besatte zone i syd Libanon (og synet af Israel). Det gjorde et stort indtryk at se fængslet sammen med en tidligere fange, som meget levende fortalte om, hvordan det var at være indsat der - vold, ydmygelser og tortur som en dagligdag i 12 år. Det var stærke sager - som satte sig spor hos deltagerne.

Men ellers var der yderst tilfredshed med programmets mange besøg og alsidighed - naturligvis var det hårdt og flere diskuterede om det kunne have været gjort anderledes, men de fleste ville ikke pege på noget som de kunne undvære. Det lykkedes for os at besøge et psykiatrisk hospital. Det havde ellers været meget vanskeligt at få fat i sådan et - psykiatrien er meget usynlig og ikke noget de fleste i Libanon ønsker at vise frem.

Det eneste sted hvor alting ikke klappede var ved Ein El Hilwa. Har havde vi fået tilladelse til at komme ind i lejren,

men da vi kom fik vi alligevel problemer og efter næsten en times ventetid og parlamentering fik vi at vide at de havde annulleret vores tilladelse. Vores kontaktperson forsøgte at gøre sit, men meldte tilbage at vi måske kunne komme ind om eftermiddagen eller næste dag... Heldigvis havde nogle bekendte nogle personlige kontakter, og efter 2 timer kunne vi køre ind i lejren til vores besøg hos Kanafani, Amne Jabril/Kvindeunionen og Nabaa! Stor sejr - men også en oplevelse som gav deltagerne en realistisk oplevelse af livet som palæstinenser i Libanon.

Vi har fået evaluering fra 11 deltagere og vil lave vores egen lille evaluering af turen og planlægnings arbejdet. Vi har aftalt at mødes med deltagerne i januar for at efterbearbejde turen. Der er en af deltagerne som har påtaget sig at skrive en beretning om turen til medlemsblad/hjemmeside. Artiklen bliver nok færdig engang i jan/feb. Og så er der allerede et par stykker som har ytrøst ønske om information om næste tur!!!

Tætheden og de høje huse, som mere ligner legoklodser end beboelse for mennesker. Udenfor ungdomssklubben ligger den eneste åbne plads i lejren, som børnene kan boltre sig på. Foto: Kathrine Eriksen

Er Gaza besat?

Den 15. november 2005 indgik Israel og de palæstinensiske selvstyremyndigheder omsider en aftale om Gaza's adgang til omverdenen. Israel accepterede, at de ikke skal have fuld kontrol over palæstinensiske borgeres færdsel over Rafah grænseovergangen. Det var der - efter alt at dømme - en god grund til.

Aftalen, der kan læses på www.nad-plo.org, illustrerer i øvrigt meget fint det skæve magtforhold, som eksisterer mellem parterne. Israel vil fortsat kontrollere al grænsekontrol af varer (varer kommer således ikke ud via Rafah), og Israel vil kontrollere alle andre grænseovergange end Rafah. Israel vil ligeledes fortsat kontrollere luftrum og søvejen - dog med udsigt til friere adgang af søvejen. Israel skal sørge for, at nogle hundrede lastbiler kommer gennem deres grænseovergange og senere også sørge for en adgang til Vestbredden.

Alt i alt er det mest bemærkelsesværdige, at palæstinenserne nu har en international grænsepost, Rafah, hvor de selv - sammen med EU - skal kontrollere grænse. Israel kigger med via kameraer, men de har ikke den endelige beslutning i tilfælde af uenighed om en persons indrejse. Denne myndighed ligger hos EU.

Israel har tidligere konsekvent afvist en 3. part med en dømmende og dermed afgørende funktion mellem parterne. At EU nu har fået lov til at fungere i en sådan position skyldes - efter alt at dømme - Israel ønske om at kunne erklære besættelsen for afsluttet.

For lidt over et år siden lækkedes en israelsk inter-ministeriel rapport om Gazas fremtid. Rapporten konkluderede, at Israel fortsat ville være besættelsesmagt med mindre selvstyremyndighederne eller en 3. part fik afgørende myndighed over adgangen til området. Og EU er så (måske) denne 3. part, der i teorien befrier Israel for sin byrde. Egypten rolle, som vogter af grænsen (men ikke grænseovergangene) har muligvis også betydning.

For Israel er det afgørende at slippe af med rollen som besættelsesmagt rent

juridisk og i henhold til international lov. Hvis Israel fortsat regnes for en besættelsesmagt af Gaza, har den israelske stat nemlig i teorien et ansvar for befolkningen i Gaza.

Spørgsmålet i dag er så, hvordan det internationale samfund vurderer den nyligt indgåede aftale? Er det med andre ord nok at EU bevogter en enkelt grænseovergang, mens Israel kontrollerer alt andet? Ifølge Human Rights Watch er det ikke formodentligt ikke nok. I en udtalelse fra 29. okt. 2004 udtalte de, at i tilfælde af at en besættelsesmagt fortsat er i periferien og fortsat lægger begrænser ind- og udrejse, så vil denne magt i realiteten stadig udøve kontrol over området.

Refereret fra www.nad-plo.org og Human Rights Watch 29. okt. 2005: "Israel: Disengagement will not end Gaza occupation."

Nyt 10-spors checkpoint ved Nablus

Den israelske hær er i færd med at bygge et meget stort checkpoint i Zaatara-krydset syd for Nablus. Det nye checkpoint bliver en flaskehals, som al palæstinensisk trafik fra nord og vest skal passere igennem.

Ifølge den israelske avis, Haaretz, får checkpointet 10 spor; seks spor i sydgående retning, et spor til israelske biler (som ikke skal undersøges), et spor til "humanitære" køretøjer og to spor i nordgående retning. Nablus' guvernør, Mahmoud Allou, ser checkpointet som afslutningen på hærens fem år lange arbejde på at adskille Nablus og Jenin fra resten af Vestbredden ved at lukke hovedvejene for palæstinensisk trafik og blokere de mindre veje med vejspærringer.

Allou regner med, at Zaatara-checkpointet gradvis udvikler sig til en slags grænseovergang mellem palæstinensisk og israelsk territorium, ligesom Kalandi-

yah checkpointet er vokset fra et improviseret checkpoint til noget, der minder om en regulær grænseovergang. Internationale kilder ser det nye checkpoint som et led i skabelsen af tre adskilte palæstinensiske områder på Vestbredden.

Israel kontrollerer og udvider de veje på Vestbredden, der løber øst-vest og udvider byggeriet i strategisk beliggende

bosættelses-blokke. Det nye checkpoint indgår i den stadigt voksende Trans-Samaria motorvej, hvor en række vejspærringer blokerer tilkørselsvejene fra de palæstinensiske landsbyer øst for krydset.

Refereret fra www.noedhjaelp.dk 16.11.2005

The Alternative Information Center

www.alternativenews.org

Veje nu kun for "hvide"

Efter tilbagetrækningen fra Gaza har Israel indført et forbud mod privat palæstinensisk trafik på de større veje på Vestbredden – vejene bliver også kaldet bosætter-veje, fordi de mest af alt forbinder bosættelserne med Israel. FN's rapportør, sydafrikaneren John Dugard kalder påbuddene "Road Apartheid".

Sidste år, i september 2004, offentliggjorde den israelske regering den såkaldte "Roads and Tunnels" plan der permanent skal adskille palæstinensere og israelere på Vestbredden. Planen omhandler 56 veje og 24 tunneler, der skal gøre det muligt for Vestbreddens 430.000 bosættere at køre uhindret til og fra bosættelserne. Planen skal også gøre det muligt for de 2,2. mill. Palæstinensere at bevæge sig mellem deres byer og landsbyer således at der skabes transportmæssig sammenhæng, som det hedder.

Planen har siden været under udførelse, og de palæstinensiske selvstyremyndigheder har protesteret mod planerne. Selvom en del af byggeriet – nye broer og tunneler til palæstinensisk trafik - umiddelbart vil lette trafikken for palæstinenserne, så er realiteten, at det netværk af veje, der er skabt for bosætterne kraftigt begrænser og hæmmer palæstinensisk trafik. Netværket forhindrer ligeledes udbygning af palæstinensiske boligområder, og

selvstyremyndighederne har derfor bedt de internationale donorer gøre indsigelser over for Israel. Nogle har fulgt opfordringen.

Ifølge Israels forsvarsminister, Shaul Mofaz, er forbuddet mod palæstinensisk trafik på vejene midlertidigt og en reaktion på den seneste tids

uroligheder. Få tror på det og ser snarere forbuddet som et skridt i retningen af gennemførelse af denne og andre planer, der gradvist skal sikre total adskillelse mellem israelere og palæstinensere.

Refereret fra Middle East International, 28. okt. 2005

Bosættervej

Vigtig hjemmeside

Som følge af Oslo-aftalerne er det den palæstinensiske befrielsesorganisation, PLO, der er ansvarlig for forhandlinger med Israel.

Set i bakspejlet kan man sige at PLO ikke altid har klaret denne opgave optimalt, men vilkårene har heller ikke været gode.

For nogle år siden oprettedes en særligt kontor, PLO Negotiation Affairs Department (NAD), der skulle bidrage med kvalificeret faglige input til de palæstinensiske forhandlere. Kontoret, der bl.a. har fået støtte fra danmark, har i dag nogle af områderne fremmeste fagfolk og især fremmeste analytikere og formidlere.

De har desuden en fin hjemmeside, hvor de forsøger at give deres syn på diverse sager, der kommer frem i danske og vestlige medier vedrørende forhandlingerne eller mangel på samme.

Læs mere på www.nad-plo.org

Israels højesteret og Muren

Israels højesteret har givet flere kendelser vedr. muren der i dag bygges på Vestbredden. Den seneste kendelse af 15. september 2005 (om Alfe Menashe) er den mest interessante, fordi den er afsagt efter udtalelsen fra Den internationale Domstol i Haag i juli 2004. Sammenlagt taler kendelserne ikke til fordel for mur-byggeriet. Problemet er dog, at det sandsynligvis ikke får nogen betydning, fordi Israel ikke har en grundlov.

Det var ventet, at den israelske højesteret ville bakke den israelske regering op i sin afvisning af udtalelsen fra den internationale domstol i Haag vedr. murbyggeriet, og højesterets afgørelse om Alfe Menashe er da også ret klar i sin principielle afvisning af Haag domstolens udtalelse. Israels højesteret mener ikke at udtalelsen er bindende for Israel, fordi den internationale domstol ikke har taget hensyn til spørgsmålet om Israels sikkerhed.

Det bemærkelsesværdige er imidlertid, at den israelske højesteret på sin vis alligevel, når frem til de samme konklusioner, som den internationale domstol, hvis man ser på det mere konkrete. Den israelske højesteret mener således også, at mur-byggeriet - i det bestemte område - ikke kan forsvares, fordi det påfører uforholdsmæssig stor skade på den lokale palæstinensiske befolkning. Det betyder kort sagt, at de såkaldte sikkerhedshensyn faktisk ikke vejer så tungt, at det er tilladeligt at bygge en mur, der i den grad ødelægger en befolknings dagligliv.

Men den israelske højesteret undlader behændigt at tage stilling til spørgsmålet om bosættelserne, som er afgørende for Haag-domstolens afgørelse. Haag-domstolen mente at muren er bygget for at inkludere bosættelser i Israel, og da bosættelserne er ulovlige må muren også være det.

Den israelske højesteret vil kun tage stilling i enkelte konkrete sager. Selvom domstolen sandsynligvis ville komme

til samme konklusion, hvis den valgte at se på alle sagerne langs med muren, så agerer domstolen på sin vis som en struds, der stikker hovedet i busken. Man ser kun på de enkelte indbragte sager og gør ikke mere ved det. Og for tiden ønsker Højesteret ikke at se på mange flere sager. De fleste nye sager afvises.

I teorien skulle de to kendelser fra den israelske højesteret imidlertid blive noteret af den udøvende magt, der herefter skulle kunne forstå, at alt mur-byggeri ville få samme dom og derfor måtte deres praksis ændres. Hvis regering og statslige myndigheder så valgte ikke at rette sig efter dommene, ville regeringen kunne blive anklaget for grundlovstridig praksis, idet man sidder højesteretskendelser overhørig. Men Israel har ikke nogen grundlov.

I praksis sker der derfor det, at den udøvende magt kan vælge at fortsætte sin politik uden at behøve at frygte indgriben

således som det ville være tilfældet i demokratier med grundlov og utvetydig tredeling af magten. I Israel vælger myndighederne ofte at følge Højesteret, men når det gælder mere politisk følsomme sager, sker det ofte at højesteret sylter eller på anden vis undgå klare udmeldinger. En række andre kendelser fra højesteret er således også blevet siddet overhørigt i mange år uden store problemer.

Den israelske hær må nu flytte muren i de konkrete sager, men kan fortsætte resten af byggeriet. Og for at det ikke skal være helt pinligt, vælger højesteret formodentligt snart at stoppe for yderligere retssager inden for samme problemstilling.

Refereret fra ACRI report 15. september 2005 set på www.electronicintifada.net samt fra artikel af John Sigler, 15. juli 2004 fra dette link: <http://electronicintifada.net/cgi-bin/artman/exec/view.cgi/10/2916>

De støtter terror

Officielt set betragter Israel stadig de palæstinensiske selvstyre myndigheder, som en enhed, der støtter terror.

I december 2001 besluttede den israelske regering under Ariel Sharons ledelse at definere de palæstinensiske selvstyremyndigheder, som en enhed,

der støtter terrorisme. Denne beslutning banede vejen for den efterfølgende bombing af selvstyremyndighedernes infrastruktur. Den israelske regering har

aldrig trukket sin erklæring tilbage eller annulleret den.

Refereret fra Report on Israeli Settlement, nov-dec. 2005

Peretz's chancer

Peretz er ikke kun oppe mod højrefløjen. Han skal ikke kun besejre Netanyahu, som slet ikke accepterer en palæstinensisk stat og Sharon som går ind for apartheid, skriver Jeff Halper. Han skal også overvinde traditionalisterne i sit eget parti, som i alt væsentligt ligger på linje med Sharon og som for kort tid siden sendte et anden nyt håb – Amram Mitzna – ud i kulden.

Valget af den tidligere fagfor- eningsleder Amir Peretz som ny leder af Arbejderpartiet har ændret det politiske landskab op til det israelske valg, som skal finde sted i marts 2006. Det skriver Jeff Halper, koordinator af den israelske komite' mod husødelæggelser (ICAHAD). Før valget af Peretz så det ud som om, Sharon havde fri bane til at færdiggøre sit livsværk - at fastlægge Israels grænser ensidigt og uden skelen til international lov og ret. Dette foregik ved at etablere bosæt- telser og den såkaldte "separations mur". Palæstinenserne var hermed henvist til en amputeret ministat uden nogen form for reel selvbestemmelse. Sharon havde tydeligvis U.S.A.'s accept og Halper anslår, at hele planen ville kunne færdig- gøres indenfor et halvt år.

Med valget af Peretz er der imidlertid kommet et alternativ til Sharons apart- heidskurs. Peretz går ind for etableringen af en levedygtig fred med palæstinenser- ne. Hans bevæggrunde er udover ønsket om at skabe fred også økonomiske, da især etableringen og opretholdelsen af bosættelserne dræner den skrantende israelske økonomi for enorme summer.

Besættelsen er simpelthen for dyr at opretholde og det går især ud over Ar- bejderpartiets kernevælgere. Eller rettere dem som før var Arbejderpartiets kerne- vælgere. Problemet for partiet har nemlig været at det højreorienterede Likud sammen med mindre partier på højreflø- jen i stigende grad har suget stemmer til sig fra de dårligst stillede israelere. Dette har ikke mindst været tilfældet med de sefardiske jøder (primært fra Østeuropa eller Nordafrika). De sefardiske jøder er ofte blandt de svagest stillede - økono- misk, socialt og kulturelt - i det israelske samfund og de har vendt sig væk fra et Arbejderparti, som var domineret af den vesteuropæiske elite.

Med sine marokkanske rødder – familien kom til Israel da Amir var fire år– og sin baggrund som leder af Histadrut, den israelske fagbevægelse som siden 20'erne har været en fast bestanddel af den zionistiske bevægelse, har Amir Peretz et ben i hver lejr. Det kan måske give hans argumenter troværdighed og trække stemmerne hjem fra Arbejderpar- tiets traditionelle kernevælgere.

Peretz er imidlertid ikke kun oppe mod

højrefløjen. Han skal ikke kun besejre Netanyahu, som slet ikke accepterer en palæstinensisk stat og Sharon som går ind for apartheid, skriver Halper. Han skal også overvinde traditionalisterne i sit eget parti, som i alt væsentligt ligger på linje med Sharon. Og skulle det lyk- kes ham at vinde, vil det blive svært at danne regering uden at gå i koalition med det yderste højre, vurderer Halper. Men, slutter han, hvis Peretz vinder er der sta- dig en chance for "en acceptabel, om end ikke helt retfærdig to-stats løsning med palæstinenserne".

Hvis ikke må palæstinenserne og dem som støtter dem indstille sig på, at kam- pen mod besættelse for fremtiden bliver en anti-apartheid kampagne. Med andre ord: Peretz eller fiasko.

Fra artikel af Jeff Halper: Peretz or Bust (kan ikke se hvor det er taget fra)

Peretz' interview med LabourStart, 12. juni 2005 (www.laborstart.org/docs/en/000130.html)

Amir Peretz' hjemmeside (www.amirpe- retz.co.il)

Nye diskriminerende love i Israel

For at undgå at skulle arrestere og forhøre fremtidige palæstinensiske fanger fra Gaza under bestemmelserne i almindelig israelsk lov, indfører Israel ny lovgivning, der kraftigt forringer retssikkerheden for "ikke-statsborgere".

Efter den israelske militære og administrative tilstedeværelse i Gaza blev erklæret for afsluttet, kan Israel ikke længere arrestere og rets- forfølge palæstinensiske indbyggere fra Gaza i henhold til forordningerne inden- for det israelske militære retssystem, som var gældende i Gaza - og som fortsat er gældende på Vestbredden. For at undgå at skulle arrestere og forhøre fremtidige palæstinensiske fanger fra Gaza under

bestemmelserne i almindelig israelsk lov, har den israelske regering fundet det nødvendigt at vedtage en midlertidig forordning/tillægslov. Det præsenterede forslag vil medføre, at ikke-statsborgere behandles markant ringere end statsbor- gere under varetægtsfængsling. Forsla- gene indebærer mulighed for varetægts- fængsling op til 96 timer, mulighed for nægtelse af møde med advokat i op til 21 dage, mulighed for forlængelse af fængs-

ling uden at blive stillet for en dommer. Sammenlagt vil det således være muligt for staten at tilbageholde en sigtet i op til 50 dage uden adgang til dommer eller advokat, det som også kaldes incommu- nicado-fængsling.

Refereret fra artikel af Søs Nissen i Infor- mation 29.9.2005

Mange flere bosættere i 2005

Alene i det første kvartal af 2005 flyttede der 14.000 nye bosættere ud i boliger i de besatte områder. Det er langt flere end det antal, som blev evakueret fra Gaza senere på året. De nye planer for E1 området omkring Jerusalem omfatter et areal på 23 km². Det området som blev forladt i Gaza var på 19 km².

Fra Report on Israeli Settlement, nov.-dec. 2005

Peretz og bosættelser

Mens det israelske arbejderparti indgav sin afskedsbegæring fra regerings-samarbejdet med Ariel Sharon i nov. 2005, nåede den endnu fungerende boligminister fra Arbejderpartiet, Yitzhak Herzog, at godkende opførelsen af 350 nye boliger i bosættelsen Maaleh Adumim, øst for Jerusalem.

Beslutningen mødte skarp kritik fra venstrefløj, der ikke mindst er utilfreds med, at det er sket med godkendelse fra Arbejderpartiets nye formand, Amir Peretz. Kilder i partiet forsvare godkendelsen med, at beslutningen styrker Jerusalem, og at den ikke er i strid med aktuelle fredsmodeller.

Refereret fra Information 23.11.2005

Mere om Ma'ale Adumim

Trods amerikanske advarsel er Israel begyndt at forberede bebyggelsen af E-1. Bebyggelsen af E-1 vil tilføre Ma'ale Adumim 3500 nye boliger og 20.000 bosættere og bidrage til at Ma'ale Adumim vokser sammen med Jerusalem. Denne sammenvoksning vil skære Vestbredden over på midten og effektivt forhindre dannelsen af en territorielt sammenhængende palæstinensisk stat.

Det konkluderer International Crisis Group (ICG) i deres rapport "The Jerusalem Powder Keg" fra august 2005. ICG skriver desuden at Israel betragter E-1 som det mest betydningsfulde område, hvad angår udvidelse af Jerusalems jødiske befolkningskvarterer.

Den ny bebyggelse på E-1 - en forkortelse af East-1, det administrative navn for landområdet, som ligger tæt mellem bosættelsen Ma'ale Adumim og Jerusalem - har længe været på israelernes tegnebræt. Allerede i 1994, da Yitzhak Rabin var premierminister, forsøgte Israel at udvide Ma'ale Adumims grænser ved at inddrage E-1, men der blev ikke bygget på området. Netanyahu prøvede at fremskynde planerne ved at etablere en kommunal paraplystruktur, der ville gøre Ma'ale Adumim til en del af et Stor-Jerusalem. På denne måde håbede Netanyahu at kunne ophøje de israelske planer om bebyggelse til en egentlig lokalplan. Kommunalplanen blev dog aldrig godkendt og Netanyahu måtte opgive tanken om en Stor-Jerusalem kommune efter pres fra U.S.A.

I 2004 begyndte Bygge- og Anlægsministeriet imidlertid at anlægge infrastruktur i E-1. Der blev forberedt motorveje til at servicere de kommende beboelseskvar-

terer. Endvidere blev der byggemodnet til en ny politistation, som vil gøre det muligt at overføre den eksisterende station i Ras Al Amud til bosætterne der og således tredoble deres tilstedeværelse i Østjerusalem. Eftersom der ikke findes nogen gyldig lokalplan for området er byggeriet ulovligt.

Jorden som udgør E-1 er en del af Vestbredden og store dele af det er privat jord, ejet af palæstinensere. Israel betragter imidlertid området som en del af bosættelsen Ma'ale Adumim på trods af, at det rækker langt ud over det bebyggede område. Tanken er da også, at de to bebyggelser med tiden skal smelte sammen.

Kilder: Folkekirkens Nødhjælp. Tema: "Bosættelsen Ma'ale Adumim og E-1 korridoren"

The International Crisis Group: "The Jerusalem Powder Keg", Middle East Report No. 44, 2. august 2005 (Crisis Group er en NGO som gennem analyser og fortalervirksomhed arbejder for at forhindre og løse konflikter. Gruppen tæller blandt andre tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen, U.S.A.'s tidligere sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski og Sveriges tidligere udenrigsminister Lena Hjelm-Wallén).

Bosættelsen Ma'ale Adumim

Israelsk officer undgår dom

Trods gode beviser, stor mediebevågenhed og debat i Israel har en israelsk militær-domstol d. 15.11. 2005 alligevel droppet anklagen for drab mod den officer, som skød en 13-årig palæstinensisk pige i Gaza. Den israelske højesteret tager imidlertid sagen op igen d. 12. december 2005.

Iman al-Hams. Iman blev dræbt d. 5. oktober 2004 af soldater ved den ægyptiske grænse syd for Rafah. De åbnede ild mod hende, da hun kom gående med sin skoletaske i et område, som militæret havde erklæret som lukket militær zone.

Sagen vakte efterfølgende stor opmærksomhed i Israel og internationalt, fordi israelske soldater - som arbejdede på den ovennævnte post - fortalte, at officeren, der skød pigen, havde skudt flere gange på klods hold, efter at hun lå passiv på jorden død eller hårdt såret. Pigen havde ingen våben på sig og ingen sprængstoffer eller lign. Hun var - efter alt at dømme - gået ud i området uden at forstå, at det var en militær zone.

Israelske aviser offentliggjorde flere detaljer om sagen, og officeren blev arresteret. D.23. november 2004 viste israelske og internationale medier tillige et videobånd, hvor man så officeren bevæge sig hen mod barnet og skyde hende flere gange. Billederne gav anledning til en større debat om hærens moralske standard og lokale kommentatorer var enige om, at en undersøgelse var nødvendig.

De skyldige burde stilles til ansvar. Alle var derfor tilfredse da officeren i første omgang blev kendt skyldig i illegal brug af våben d. 9. december 2004.

Den israelske militære domstol løslod imidlertid officeren d.6. februar 2004, og den militære anklager har d. 15. november 2005 helt droppet tiltalen for drab. Den officielle forklaring er, at soldaterne - som havde vidnet mod officeren - har trukket deres vidnesbyrd tilbage. Soldaterne hævder, at de løj ved undersøgelserne for at slippe af med officeren.

Siden starten på den løbende palæstinensiske Intifada i september 2000, er 2908 palæstinensere, deraf 65 børn, blevet dræbt af det israelske militær. B' Tselem, det Israelske Center for Menneskerettigheder i de Besatte Områder, påviste i juli 2005, at det israelske militær i denne periode har indledt undersøgelser i 108 sager om drab og skader på palæstinensere. Der er blevet afsagt domme i 19 tilfælde og to soldater er blevet dømt for at have dræbt palæstinensere.

D. 3. november 2005 skød israelske soldater den 11-årige dreng Ahmed al-

Khatib, da han legede med sine venner den første dag i muslimernes fest, Eid al-Fitr. Han blev såret af to skarpe kugler i hovedet og maven og døde af sine sår d. 5. november. Hæren bekræftede, at barnet var blevet dræbt ved en fejltagelse, og forklarede, at soldaterne troede de så drengen bære et gevær, som imidlertid viste sig at være et legetøjsgevær. Barnets far tilbageviser denne påstand og hævder, at hans søn ikke holdt et legetøjsgevær. Der er intet tegn på, at militæret har foretaget en grundigere undersøgelse af denne sag.

Iman al-Hams-sagen kommer for Israels højesteret d. 12. december 2005, fordi hendes forældre og israelske menneskerettigheds-organisationer mener at kunne godtgøre at der var tale om en krigsforbrydelse. Det fremgår af sagen at soldaterne havde fået en melding om, at alt levende skulle skydes, hvis det bevægede sig i den militære zone.

Refereret fra PCHR, Palæstinensisk Center for Menneskerettigheder, pressemeddelelse, d. 16. november 2005. Oversat fra engelsk for DVF af Birthe H. Christensen

Mellemøstens eneste demokrati

En israelsk domstol har for første gang tildelt erstatning til en fange, der har været i administrativ fængsling, dvs. fængslet uden dom. Fangen var en israelsk bosætter.

Erstatningen på 100.000 shekel tilfaldt en jødisk statsborger fra Hebron, der havde siddet fængslet i 8 måneder mistænkt for bombe angreb mod en palæstinensisk skole. Ingen palæstinensere er nogensinde blevet tildelt erstatning som følge af et administrativ

fængslingsophold. Der skønnes at være mere end 700 palæstinensiske administrative fanger pt. Enkelte palæstinensiske administrative fanger har siddet i mere end 5 år som administrative fanger. Israel bruger de administrative fængslinger i sager, hvor der ikke er bevisbyrde

til at kunne føre en sag for domstolene.

Refereret fra Haaretz, 11.10.2005. Læs mere om de administrative fængslinger på www.electronicintifada.net se under topic = human rights

www.electronicintifada.net

Israelsk general måtte flygte

Den tidl. israelske general, Doron Almog, måtte tage med flyet tilbage til Israel 11. september 2005 efter at en britisk domstol havde udstedt en arrestordre på ham for mistanke om krigsforbrydelser. Den samme skæbne overgik for 3 år siden Israels forsvarsminister Shaul Mofaz, der i al hast måtte forlade Storbritanien efter tilløb til lign. tiltag fra en anden britisk domstol.

Palæstinensiske menneskerettigheds-organisationer har i nogle år arbejdet på at anvende europæiske domstole til at retsforfølge israelske militærfolk for brud på menneskerettighederne og krigsforbrydelser. Dette i erkendelse af, at de israelske militære ledere aldrig vil blive stillet for en domstol i Israel og derfor nyder straffrihed uanset deres gerninger.

I samarbejde med et britisk advokatfirma (Hickmann and Rose) har den palæstinensiske organisation (PCHR) derfor samlet materiale og vidnesbyrd fra en række palæstinensiske ofre/klienter, og således forberedt sig på sager, der kunne tages op af det britiske retsvæsen.

En sådan mulighed kom, da Doron Almog - som var general for den sydlige kommando i den israelske hær fra december 2000 til juli 2003 - ville besøge Storbritanien midt i september 2005. Ifølge den palæstinensiske organisation er general Doron Almog bl.a. ansvarlig for masse-destruktion af 59 huse i Rafah samt bombningen af 15 civile og 150 sårede i Gaza. Almog er desuden ansvarlig

for en række ulovlige likvideringer.

I Storbritannien er IV. Geneve Konvention af 1949 inkorporeret i britisk lov gennem den såkaldte "UK Geneva Conventions Act of 1957". Denne lov medfører universal jurisdiktion i tilfælde af grove brud på konventionen.

Affæren har efterfølgende skabt en del røre i Storbritannien, fordi det - efter alt at dømme - var kilder i det britiske politi, der advarede israelske diplomater, så de kunne nå at varsle Doron Almog på flyet. Dernæst kunne det britiske politi havde bordet flyet og bedt flyets kaptajn om at udlevere den mistænkte.

Affæren har ligeledes skabt røre i Israel. Den israelske avis "Yediot Aharonot" kunne således berette at den tidl. hærchef general Moshe Ya'alon kort efter aflyste sit forestående besøg i Storbritannien af frygt for lign. tiltag. Den israelske regering besluttede endvidere at bevilge fuld dækning til advokat omkostninger for de israelske statsborgere, som evt. vil blive tiltalt ved udenlandske domstole for krigsforbrydelser.

Doron Almog

Den israelske menneskerettigheds-for-kæmper og advokat, Lea Tsemel, opfordrede (på en efterfølgende konference i London) alle europæiske lufthavne til at bede israelske statsborgere om at redegøre for deres virke under tjeneste i De besatte Områder ved deres ankomst til Europa.

Referet fra Haaretz 12.9.2005, www.electronicintifada.net 13.9. og 11.11.2005 samt www.alternativenews.org 25.9.2005

Ikke helt frie

For de palæstinensiske fanger fra Gaza er besættelsen ikke slut. Mange familier må fortsat undvære en far eller søn. Israel agter ikke at overgive de 650 fanger til de palæstinensiske myndigheder på trods af IV. Genève-Konventions klare påbud.

Den sidste israelske soldat forlod Gaza den 12. september 2005 og kort tid efter erklærede den øverst kommanderende hærchef i Gaza, at Israels 38 år lange militære tilstedeværelse i Gaza var slut. I medierne verden over blev tilbagetrækningen fremstillet som en fredsslutning med Gaza og - om ikke andet - så i det mindste som et skridt på vejen til fred i Mellemøsten. For en del palæstinensiske familier i

Gaza var der imidlertid ikke noget at fejre. Israel meddelte nemlig samtidig, at man ville beholde de palæstinensiske fanger fra Gaza i Israel, indtil deres domme er afsonet. Israel bekræftede tillige en tidligere udmelding om, at man forbeholder sig ret til også fremover at arrestere og internere palæstinensere fra Gaza.

Israels beslutninger er i strid med international lov. Af IV. Genève-Konventions

artikel 77 fremgår det, at personer, som er anklaget eller dømt ved domstole i besatte områder, skal overføres til myndighederne i det befriede område ved besættelsens afslutning. Israels beslutning om at beholde Gaza-fangerne har ikke fået den store opmærksomhed internationalt.

Refereret fra artikel i Information 29.9.2005 af Søs Nissen

Israel nægter udstyr til palæstinensisk politi

Mens Israel anklager det palæstinensiske selvstyre for at undlade at slå ned på de militante grupper, har Israel lagt utallige forhindringer i vejen, når selvstyremyndighederne har forsøgt at indføre udstyr til politiet i Gaza.

Internationale eksperter vurderer, at selvstyrets politi og sikkerhedsstyrker ikke kan hamle op med de militante bl.a. som følge af det manglende udstyr.

I slutningen af juli 2005 kom en længe ventet rapport, der analyserede de palæstinensiske sikkerhedsstyrker og deres problemer. Rapporten – der blev lavet af en gruppe kaldet Strategic Assessments Initiative i samarbejde med USA særlige udsending for reformer vedr. sikkerhedsstyrkerne (gen. William Ward) - handler i høj grad om ineffektivitet i disse styrker, om manglende koordination, uklare kommandoveje, interne magtkampe, korrupsion, nepotisme osv.

Rapporten beskæftiger sig imidlertid også med styrkernes vilkår. Det bemærkes, at Israel indtil videre (juli 2005) har nægtet USA eller Egypten at bidrage til en gen-udrustning (rearming) af det palæstinensiske politi. Rapporten oplyser således, at der er 4 politi-folk til hvert våben, og at der er stor mangel på kugler

og anden ammunition. Det udstyr som findes hos styrkerne er i elendig forfatning. Der mangler ordentlige køretøjer, og radioudstyret og anden intern kommunikation fungerer ikke. Almindelige mobiler er eneste værktøjer til kommunikation.

Rapporten konkluderer alt i alt, at det palæstinensiske politi og sikkerhedsstyrkerne ikke er i en position til at afvæbne eller konfrontere de militante grupper.

Danmark har i 2005 givet støtte til genopbygningen af det palæstinensiske politi og vil fortsætte støtten gennem 2006. Støtten har bl.a. omfattet biler og udstyr til radio-kommunikation. Danske politifolk vil kunne bekræfte billedet af vanskelighederne ved at indføre udstyret til Gaza.

Refereret fra Middle East International, 5. august 2005. Artiklen "A Plethora of forces".

EU blokerede kritik af Israel i FN

EU har tilsyneladende spillet en negativ rolle og forhindret vedtagelse af en Israel-kritisk resolution på FN's Generalforsamling i slutningen af november 2005. Spørgsmålet er hvad Danmark mente?

Efter succesfuld lobby-virksomhed fra den israelske mission i FN, lykkedes det Israel at overtale EU til at medvirke til at forhindre vedtagelsen af en resolution, der omtaler palæstinensiske børns vilkår i de besatte områder. Resolutionen er blevet vedtaget med en omtale af børnenes forhold i de seneste fire år med et flertal af General-

forsamlingens medlemmer. Resolutionen ville have udtrykt alvorlig bekymring med det forhold, at børnene nægtes basale rettigheder og at deres situation forværres.

Refereret fra Electronicintifada.net og Haaretz d. 25.11.2005

Åben kritik af Israel

Kvartettens udsending i forhandlingerne om Gaza – James Wolfesohn – kritiserede åbent Israel for at forsinke beslutningerne vedr. Gaza's grænser.

I et brev fra Wolfesohn til Kvartetten stod bl.a. følgende: "Under hensyntagen til vigtigheden af sikkerhed, er den israelske regering uvillig til at afgive kontrol. Regeringen optræder som om der ikke har været en tilbagetrækning. De forsinke beslutningstagning på de vigtige spørgsmål og foretrækker at føre forhandlinger om disse spørgsmål i langsomt arbejdende underudvalg"

Kvartettens specielle udsending, James Wolfesohn, var i denne periode tæt på at give op i sine forsøg på at lave en aftale om Gaza's grænser. D. 16. oktober 2005 blev Wolfesohn's brev til Kvartetten - indeholdende ovenstående citat – lækket til pressen. Udover ovenstående citat skriver Wolfesohn, at den israelske regering ikke vil acceptere en 3. parts rolle (EU's), og at der ikke har været fremskridt i forhandlingerne i 6 uger. Wolfesohn udtrykker også skuffelse over at en midlertidig ordning – foreslået af Verdensbanken og Wolfesohn – ikke har mødt interesse hos den israelske regering. Endelig kritiserer Wolfesohn de palæstinensiske selvstyremyndigheder for ikke at kunne holde ro i Gaza.

Wolfesohn blev dog ved med sine forsøg, og i midten af november opnåede parterne en aftale ved hjælp af USA's udenrigsminister Condoliza Rice. (Aftalen og dens indhold omtales andetsteds i dette blad.)

Refereret fra Haaretz 24.10. 2005. Hele artiklen kan læses på www.fmep.org/analysis/articles. En efterfølgende artikel i dansk oversættelse fra Haaretz af Amira Hass kan læses på www.danpal.dk bruge søgefeltet og skriv Amira

Et dokument fra papirkurven

USA har ikke altid været Israels ven. En kommission - nedsat af præsident Wilson - rejste til Mellemøsten i 1919 og anbefalede ikke at støtte det zionistiske projekt. Palæstina Orientering bragte tidl. på året nedenstående oversættelse af kommissionens anbefalinger. Redaktøren indleder.

(Ved fredskonferencen efter 1. verdenskrig blev det foreslået, at dele af det opløste tyrkiske rige skulle styres af såkaldte mandatmagter, indtil de indfødte befolkninger var modne til selvstændighed. Og i det nystiftede Folkeforbunds pagt hed det, "at disse samfunds ønsker skulle have principiel betydning for valget af mandatmagten". Derfor foreslog den amerikanske præsident Wilson, at USA, England, Frankrig og Italien sendte en kommission af sted til Syrien, Palæstina og Irak for at undersøge stemningen i befolkningen. Det endte med, at det kun var amerikanerne, der tog af sted, nemlig to mænd, Henry C. King og Charles R. Crane, udnævnt af præsidenten.

King-Crane kommissionen rejste rundt i Syrien og Palæstina (ikke Irak) i juni og juli 1919 og fandt bl.a. ud af, at hvis mandatorningen skulle gennemføres, foretrak befolkningen Amerika som mandatmagt. I anden omgang England; Frankrig ville de ikke have. Kommissionen undersøgte også spørgsmålet om zionismen, og det er dette afsnit, vi her bringer i oversættelse. Rapporten blev afleveret i august 1919, men fik ingen betydning. Præsident Wilson fik et slagtilfælde, inden han kunne nå at læse den. Og Frankrig og England anbragte den i papirkurven og delte områderne imellem sig. Frankrig tog Syrien og Libanon, England Palæstina og Irak.)

E. Vi anbefaler for det femte en alvorlig indskrænkning af det ekstreme zionistiske program for Palæstina om ubegrænset jødisk indvandring med det formål at gøre Palæstina til en udelukkende jødisk stat.

(1) Da Kommissionens medlemmer begyndte deres undersøgelse af zionismen, var de på forhånd velvilligt indstillet over for den; men de aktuelle kendsgerninger har sammen med vægten af de generelle principper, som de allierede har proklameret, og som syrerne har accepteret, tilskyndet dem til at komme med denne

anbefaling.

(2) Kommissionen var blevet rigeligt forsynet med litteratur om det zionistiske program af Den zionistiske Palæstina-kommission. Under drøftelserne havde de hørt en del om de zionistiske kolonier og deres krav, og de havde med egne øjne set noget af det, der var blevet udrettet. De bifaldt mange af zionisternes bestræbelser og planer og havde varm forståelse for mange af kolonisternes brændende entusiasme og for deres succes med at overvinde store vanskeligheder ved hjælp af moderne metoder.

(3) Kommissionen anerkendte også, at de allierede klart havde opmuntret zionisterne ved at bifalde Balfours ofte citerede udtalelse. Hvis man imidlertid holder sig strengt til ordlyden i Balfours udtalelse - at hvis man vil støtte "etableringen af et nationalt hjem for det jødiske folk i Palæstina, må det klart understreges, at der intet må gøres, der kan være til skade for de eksisterende ikke-jødiske samfunds civile og religiøse rettigheder i Palæstina" - kan der næppe være tvivl om, at det ekstreme zionistiske program må indskrænkes kraftigt. For et "nationalt hjem for det jødiske folk" er ikke ensbetydende med at gøre Palæstina til en jødisk stat. Ej heller kan oprettelsen af en sådan stat gennemføres uden de alvorligste krænkelse af de "eksiste-

Præsident Woodrow Wilson

rende ikke-jødiske samfunds civile og religiøse rettigheder i Palæstina". Under kommissionens drøftelser med de jødiske repræsentanter viste det faktum sig gentagne gange, at zionisterne så frem til en praktisk talt fuldstændig fordrivelse af de nuværende ikke-jødiske indbyggere i Palæstina, ved forskellige former for køb af jord og ejendom.

I sin tale den 4. juli 1918 fremlagde præsident Wilson følgende princip som et af de fire store "mål, som verdens forenede folkeslag havde kæmpet for i krigen": "Ordnningen af alle spørgsmål, det være sig territorium, suverænitet, økonomiske forhold eller politiske relationer (skal ske) på basis af frivillig accept fra de umiddelbart berørte mennesker, og ikke på basis af væsentlige interesser eller nytte for nogen anden nation eller folk, som måtte ønske en anden ordning af hensyn til sin egen ydre indflydelse

eller herredømme.” Hvis dette princip skal gælde, så at den palæstinensiske befolknings ønsker bliver afgørende for, hvad der skal ske med Palæstina, skal man huske på, at Palæstinas ikke-jødiske befolkning - næsten ni tiendedele af det samlede antal - er udtrykkelig imod hele det zionistiske program. Alle opgørelser viser, at der ikke var noget, den palæstinensiske befolkning var mere enig om, end dette. At underkaste et folk med denne indstilling ubegrænset jødisk indvandring og stadigt finansielt og socialt pres for at overgive landet, ville være en grov overtrædelse af det ovenfor citerede princip og af befolkningens rettigheder, om end det skete under lovlige former.

Det skal også bemærkes, at stemningen imod det zionistiske program ikke er begrænset til Palæstina, men deles meget bredt af befolkningen over hele Syrien, som vores drøftelser klart viste. Mere end 72 procent – i alt 1350 – af alle henvendelser i hele Syrien var rettet direkte imod det zionistiske program. Kun to anmodninger - dem for et forenet Syrien og for uafhængighed - havde større tilslutning. Denne udbredte stemning blev udtrykkeligt udtalt af den ”Almindelige Syriske Kongres” i deres erklærings syvende, ottende og tiende resolution.

Fredskonferencen bør ikke lukke øjnene for det faktum, at den anti-zionistiske stemning i Palæstina og Syrien er stærk og ikke sådan at lade hånt om. Ingen britiske officerer, som medlemmerne af kommissionen har rådført sig med, troede på, at det zionistiske program kunne gennemføres uden brug af væbnet magt. Officererne mente, at en styrke på ikke mindre end 50.000 soldater ville være

påkrævet bare for at igangsætte programmet. Det i sig selv er et bevis på en stærk fornemmelse af det zionistiske programs uretfærdighed, hvad angår Palæstinas og Syriens ikke-jødiske befolkninger. Beslutninger, der kræver hære for at blive ført ud i livet, er somme tider nødvendige, men de skal bestemt ikke tages uden videre for at fremme en alvorlig uretfærdighed. For den oprindelige påstand, der ofte fremføres af zionistiske repræsentanter, om at de har en ”ret” til Palæstina begrundet med en besiddelse for 2000 år siden, kan næppe overvejes seriøst.

Der er endnu en overvejelse, der ikke uden videre kan ignoreres, hvis verden skal se frem til et Palæstina, der bliver en afgrænset jødisk stat, hvor gradvist det end måtte ske. Denne overvejelse tager sit udgangspunkt i det faktum, at Palæstina er ”Det Hellige Land” i lige høj grad for jøder, kristne og muslimer. Millioner af kristne og muslimer over hele verden er lige så bekymrede for forholdene i Palæstina som jøderne, især de forhold, der har berøring med religiøse følelser og rettigheder. Forholdene på disse områder i Palæstina er højst sårbare og vanskelige. Det kan betvivles, om jøderne - selv med de bedste intentioner - på nogen måde kan forekomme henholdsvis de kristne og muslimerne at være de rette vogtere af de hellige steder eller for Det Hellige Land i sin helhed. Grunden er denne: De steder, der er mest hellige for kristne - dem, der har at gøre med Jesus - og som også er hellige for muslimer, er ikke blot ikke hellige for jøder, men forhadte af dem. Under disse omstændigheder er det simpelt hen umuligt for muslimer og kristne at være tilfreds med at have disse steder på jødiske hænder

eller i jødisk varetægt... Ud fra denne synsvinkel har muslimerne faktisk, netop fordi alle tre religioners hellige steder er hellige for dem, helt naturligt været de hellige steder meget mere betryggende vogtere, end jøderne kunne blive. Det må formodes, at den præcise betydning af den totale jødiske besættelse af Palæstina i denne henseende ikke helt er gået op for dem, der tilskynder til det ekstreme zionistiske program. For det vil, lige så sikkert som amen i kirken, intensivere den anti-jødiske følelse både i Palæstina og i alle andre dele af verden, der opfatter Palæstina som ”Det Hellige Land”.

I lyset af alle disse overvejelser og med en dyb følelse af sympati for den jødiske sag, føler medlemmerne af kommissionen sig nødsaget til at anbefale, at Fredskonferencen kun forsøger sig med et betragteligt indskrænket zionistisk program og dertil kun iværksætter det meget gradvist. Det ville betyde, at jødisk indvandring helt bestemt skulle begrænses, og at projektet med at gøre Palæstina til en særskilt jødisk stat skulle opgives.

Der ville da ikke være nogen grund til, at Palæstina ikke skulle kunne indlemmes i en forenet syrisk stat lige som andre dele af landet, idet der blev taget hånd om de hellige steder af en international og interreligiøs kommission, noget i stil med den nuværende, under overopsyn af mandmagten og Folkeforbundet. Jøderne skulle selvfølgelig være repræsenteret i denne kommission.

Artiklen her blev bragt i tidsskriftet Palæstina Orientering i 2005. Dokumentet er Oversat af Flemming Skott.

Ugyldige nødlove

Israel bruger britiske nødlove fra 1940'erne selvom lovene blev trukket tilbage af den britiske regering, da man opgav mandatet over Palæstina.

Den israelske besættelse bruger adskillige love til at kontrollere og regulere de palæstinensiske samfund i de besatte områder. Et af disse lov-sæt er de britiske nødlove fra mandattiden, der afsluttedes i 1948. En israelsk advokat fortalte for nyligt, at han igen havde gjort den israelske højesteret

opmærksom på at disse love er ganske ugyldige i Palæstina og Israel, fordi briterne annullerede lovene, da de forlod området. Israel henholder sig imidlertid til at annulleringen af lovene ikke blev trykt i den lokale udgave af statstidende, og derfor er de officielt set ikke blevet annullerede. Denne udlægning godken-

des dog ikke af briterne. De påpeger at annulleringen af lovene blev offentliggjort i London og at dette er tilstrækkeligt.

Refereret fra møde med den israelske advokat Andre Rosenthal, September 2005. Søs

EU tør ikke kritisere Israel

EUs udenrigsministre vil ikke skade det gode forhold, der er ved at blive opbygget mellem EU og Israel. Derfor besluttede man for nyligt at hemmeligholde en stærkt kritisk rapport om Israels behandling af palæstinenserne i Østjerusalem. Ministrene har tilsyneladende bestilt en ny rapport.

Rapporten er udarbejdet af det britiske konsulat i det palæstinensiske Østjerusalem på vegne af det britiske formandskab i EU. Trods forsøget på at holde rapporten hemmelig er den blevet omtalt i en række britiske og amerikanske aviser i slutningen af november 2005. Ifølge den britiske avis, The Guardian, har det været pres fra Israels stærkeste allierede i EU, Italien, som har sikret den kritiske rapport hemmeligholdelse. EUs udenrigsministre diskuterede ellers Østjerusalem på deres møde i mandags (21.11.2005) og udtrykte da »alvorlig bekymring« over den israelske politik, herunder opførelse af adskillelses-barrieren, bosættelses-udvidelser og nedrivning af palæstinensiske huse. EUs udenrigsministre har nu bedt om en ny analyse til ministermødet i december.

EU-rapporten hævder, at Israel med den

førte politik i Jerusalem reelt gør det umuligt at føre fredsforhandlinger om en løsning, så en fremtidig palæstinensisk stat kan få Østjerusalem som sin hovedstad. Rapporten beskylder Israel for at anerkende de arabiske områder i Østjerusalem med den førte (illegale) bosættelsespolitik. Og den fremhæver, at det såkaldte sikkerhedshegn – der i Jerusalem er en massiv betonmur – forhindrer palæstinenserne i Østjerusalem i at komme ind og ud af Vestbredden.

»Når barrieren er fuldført, så vil Israel kontrollere al adgang til Østjerusalem. Det vil afskære de palæstinensiske satellitbyer, Betlehem og Ramallah og den øvrige Vestbred (fra Østjerusalem), og det vil have alvorlige konsekvenser for palæstinenserne,« hedder det i rapporten. »Israels aktiviteter i Jerusalem er en overtrædelse af såvel forpligtelserne i Køreplanen for Fred og international lovgivning,« hedder det.

Israel afviser deling

Israel fastholder sin politik. En talsmand for udenrigsministeriet, Mark Regev, siger til en række internationale medier, at »Jerusalem vil fortsat være den udelte hovedstad i Israel, også i en fremtidig endelig fredsaftale.«

Israel har siden 1967 betegnet Østjerusalem som en del af den udelte hovedstad, og der er bygget store boligkomplekser i den nordlige og østlige – arabiske – del af byen efter at Israel annekterede bydelen. Kun en håndfuld lande i resten af verden anerkender den israelske annektering af Øst Jerusalem, og stort set alle lande – herunder Danmark – beholder derfor deres ambassader i Tel Aviv.

Refereret fra Berlinske Tidende 26. nov. 2005

MEDIER OG KRITIK

Kritik af Sabra og Shatila-arrangement

Der er rigeligt, man kan bebrejde Sharon, men det er ikke en korrekt fremstilling, når andre skyldige for Sabra og Shatila massakrerne ikke nævnes, mener Lizzie Saitz i nedenstående kommentar.

Der er rigeligt, man kan bebrejde Sharon, men det er ikke en korrekt fremstilling, når andre skyldige for Sabra og Shatila massakrerne ikke nævnes, mener Lizzie Saitz i nedenstående kommentar.

I septemhernummeret af Palæstina Nyt, som vi modtog 16.09, annonceredes en mindeaften for ofrene i Sabra og Shatila den 15.9. I annoncen stod at ... »Ariel Sharon var direkte ansvarlig for massakrerne». Ingen andre nævnt. Der er rigeligt, man kan bebrejde Sharon, men dette er ikke korrekt. Det direkte ansvar for massakren på de forsvarsløse kvinder, børn og gamle havde den kristne libane-

siske Katayeb milit, som gik ind i lejren under påskud af at søge efter PLO guerillasoldater, som kunne have gemt sig der. Sharon havde et indirekte ansvar. Den israelske hær havde på det tidspunkt kontrollen over Beirut, og desuden burde man have forudset at de kristne militssoldater kunne have onde hensigter og have forhindret massakren. Dette var hvad en israelsk undersøgelseskommission kom frem til efter at 400.000 havde demonstreret i Tel Aviv mod begivenhederne. Sharon måtte gå af som forsvarsminister. Massakren i Sabra og Shatila var desværre ikke enestående, men et led i gentagne blodige massakrer gennem den 15 år lange borgerkrig. Kristne og mus-

limske militser, herunder palæstinensiske myrdede løs: Den 12. august 1976, efter måneders belejring stormede 3 kristne militser med støtte fra Syrien den palæstinensiske lejr Tel-Al-Zatar. Mindst 3000 civile mistede livet. Det var hævn for palæstinenserne myrderier i den kristne by Damour og fordrivelse af befolkningen et halvt år før. De forskellige militser kunne sagtens myrde hinandens soldater og civile også uden israelernes tilstedeværelse.

Af Lizzie Saitz, Holte.

Vejspærring på "Roadmap"

"Hvor må det dog være besværligt at være en besættelsesmagt med al den logistik, det fører med sig i sikkerhedens navn, men det er dog for ingenting at regne imod det besvær, palæstinenserne udsættes for i deres begrænsede bevægelsesfrihed i dagligdagen". Grethe Bille har læst en af de mange FN-rapporter om dagliglivet på Vestbredden og har denne kommentar:

Ved at læse lidt i OCHA's* ugerapport fra 14-20. september 2005 må man undres over det absurde billede man danner sig af et land gennemskåret på kryds og tværs af omfartsveje, der er bygget af hensyn til sikkerheden for de jødiske bosættere. Et lille land, hvor samfærdselsmulighederne for palæstinenserne - helt ude af proportioner med landets størrelse - er besværliggjort af vejspærringer og checkpoints, og som nu er yderligere indskrænket med mur og hegn og skæmmet af israelske bulldozere, der er på stadigt arbejde med at planere palæstinensisk jord til udvidelse af muren.

Hvor må det dog være besværligt at være en besættelsesmagt... Hvis man sad på en sky og kunne iagttage livet på Vestbredden lidt fra oven, ville man se en mængde myrer, hvoraf en lille del med militær præcision bygger og planerer, mens størstedelen af myrerne kravler over forhindringer eller står i kø for at passere hærmyrernes kontrolposter. Her er en lille håndfuld absurditeter fra den palæstinensiske hverdag:

- Fra Hebron Guvernoratet rapporteres den 15. september om israelske bulldozere, der påbegyndte inddragelse af landbrugsjord tilhørende palæsti-

nensiske landmænd med det formål at bygge en ny sikkerhedsvej for bosættelserne i den store jødiske bosættelse Kiryat Arba lige uden for Hebron.

- Samme dag rapporteres det fra Bethlehem Guvernoratet, at IDF (Israeli Defence Forces) udstedte en ordre på konfiskering af 2.1 ha landbrugsjord tilhørende palæstinensiske landmænd i to landsbyer med henblik på at udvide tunnel-checkpointet på Road no. 60, som er hovedgennemfartsvejen fra Jerusalem.

- Fra Hebron rapporteres det endvidere, at palæstinensiske skolebørn fra landsbyer syd for Hebron, der skal frem til deres skole, er nødt til at blive transporteret med traktorer og trailere ad dårlige veje for at undgå sammenstød med jødiske bosættere.

- Videre i dette infrastrukturelle kaos rapporteres det, at palæstinensiske børn, der går i Al Ibrahimmiye Primary School i den gamle by i Hebron og kommer sydfra, nu må passere gennem metaldetektorporte, som er opsat af IDF.

- Fra Nablus rapporteres det, at alle veje, som forbinder Sabashiya lands-

byen med Road no. 60, er blokeret af jordbarrierer.

- Fra Ramallah rapporteres det, at midlertidige bil- og fodgængerarrangementer er foranstaltet ved Qalandiya checkpoint, mens opførelsen af et nyt checkpoint er i gang. Hovedvejen gennem det gamle checkpoint er lukket. Trafikken er omdirigeret til en ny vej østpå, som forbinder hovedvejen mellem Qalandiya og Jaba. En midlertidig tilgitter fodgængervej er opført.

Er du forvirret? Så vent til næste afsnit af føljetonen "Vejspærring på Roadmap".

* OCHA er en forkortelse for Office for the Coordination of Humanitarian Affairs under FN. OCHA's kontor i Jerusalem sender – med beskyttelse af civilbefolkningen som sit overordnede formål – ugentlige rapporter ud med iagttagelser fra det daglige liv for palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza.

Af Grethe Bille.

Grethe Bille arbejder i Dansk Flygtningehjælp og et par gange har været observatør i de besatte områder.

Fra Kristeligt Dagblad:

Der bor omkring 30.000 jødiske bosættere på Vestbredden og 7000 bosættere i Gaza. De fleste bosættelser regnes for ulovlige i henhold til Genève-konventionerne

KD 18. august 2004

(Vi gør opmærksom på at det korrekte tal i henhold til officielt israelsk statistik nærmere er 400.000 bosættere på Vestbredden, når man inkluderer Øst Jerusalem. Ø.J. regnes for besat område af det internationale samfund og ligger på Vestbredden Red.)

Røde Kors børneprojekt på Vestbredden

Konflikten på den israelsk besatte Vestbred betyder, at tusindvis af børn har behov for psykisk støtte. Dansk Røde Kors kan takket være en bevilning fra EU's humanitære kontor, ECHO, styrke sit arbejde til fordel for disse børn.

Bevillingen på 4,5 millioner kroner sikrer, at Dansk Røde Kors' arbejde på 35 skoler på Vestbredden med såkaldt psykosocial støtte til cirka 8000 børn og deres forældre kan fortsætte frem til august 2006. Skolerne ligger i de besatte områder Tubas og Qaliqiliya.

143 lærere, skoleinspektører og frivillige bliver undervist i, hvordan de kan forstå børnenes særlige behov og give dem den nødvendige hjælp. Undervisningen omfatter blandt andet viden om, hvordan børn reagerer på krig. "Børn får ofte søvnproblemer og falder hen i apati. Hvis forældre, lærere og frivillige er forberedt på det, så er det også lettere at takle," siger Lisa Casina, programkoordinator for Dansk Røde Kors.

Dansk Røde Kors har en lang erfaring med støtte til børn i krigsramte områder blandt andet i Bosnien og i Kosovo. Det er ekspertisen herfra, der danner grundlag for arbejdet på Vestbredden.

Refereret fra pressemeddelelse, Røde Kors, 3. november 2005

Forening om Det danske Hus etableret

Lørdag den 5. november blev der afholdt stiftende generalforsamling på Vartov i København. Omkring 50 mennesker var mødt op for at støtte etableringen af et dansk hus i Ramallah.

Initiativgruppen bag mødet redegjorde for de to års arbejde, der er gået forud for generalforsamlingen og takkede de mere end 200 mennesker, der har vist interesse for sagen. Denne støttegruppe tæller navne som keramikker Ursula Munch-Petersen, forfatter Kirsten Thorup, biskop Kresten Drejergaard, programvært Kjeld Koplev, journalist Jørgen Flindt Pedersen, MEP Margrethe Auken og kulturkonsulent Jytte Hilden.

Formålsparagraf og vedtægter for foreningen blev efter livlig og konstruktiv diskussion vedtaget (se www.dhip.dk) og arbejdet frem mod at skabe et mødested mellem danskere og palæstinensere i Palæstina kan nu for alvor begynde. Tanken er, at huset skal være et sted, hvor danskere kan møde og lære det palæstinensiske samfund at kende, og hvorudfra der kan arbejdes fagligt og kulturelt og en udveksling af ideer og

viden af enhver art kan finde sted.

Der blev nedsat en bestyrelse bestående af følgende personer:

Carlo Hansen, journalist og forfatter, Michael Irving Jensen; projektleder, Kirsten Jørgensen; sognepræst i Kerteminde, Noman Kanafani; økonom, ansat ved Landbohøjskolen, Ulla Lundberg, gymnasielærer i Odense, Sune Segal; antropolog, ansat på IRCT, Jørgen Bæk Simonsen; nyligt afgået direktør for Det Danske Institut i Damaskus, nu ansat ved Carsten Niebuhr-afdeling ved København Universitet.

Suppleanter; Jørgen Flindt Pedersen, journalist, Kjeld Koplev, programvært. Revisorer: Ole Olsen, Søren Rasmussen

Fra Ulla Lundberg, Odense d. 10.11. 2005

Next Stop Mellemøsten 2006

Ta' med Next Stop Mellemøsten i sommeren 2006. Gennem rejse til en række lande i Mellemøsten, vil next stop møde folk i deres hverdag, fremme dialog, venskab og demokrati, og bekæmpe stigmatisering og fremmedangst.

Sommeren 2006 rejser next stop til en række lande i Mellemøsten. Man rejser i grupper på op til 25, og der er særskilte programmer for alle turene. Op til afrejse er der et forberedelsesforløb, herunder et ophold på Krogerup Højskole en uges tid. Efter hjemkomsten skal deltagerne arrangere foredrag og udstillinger - blandt andet i forbindelse med Images of The Middle East festivalen der finder sted fra august-september 2006.

Arrangørerne vil gerne have så mange deltagere som muligt - unge som gamle, både folk der i forvejen ved en masse om

Mellemøsten og folk, der bare er nysgerrige. Udgangspunktet er en interesse for og en lyst til mere viden om hvordan livet og hverdagen former sig i lande i Mellemøsten - en vilje til dialog og et ønske om at være med til at diskutere demokrati, samfundsudvikling, politik, kønsrelationer, religion og alt muligt andet.

Arrangørerne kender endnu ikke den eksakte pris, men et sted mellem 6-10.000 kr. er realistisk. Der arbejdes på at skaffe funding til projektet. Yderligere oplysninger skriv/ring til Rikke 50 55 96 10/rikke-prikke@hotmail.com eller til Inge

Hvad der taler for kulturel boykot?

Palæstinensiske kunstnere, der boykotter israelske kulturfestivaler argumenterer her for deres stillingtagen:

I 2004 oprettede den 20. Haifa Internationale Filmfestival en sektion for "Ny Palæstinensisk Biografilm" i samarbejde med tidsskriftet Masharaf i Haifa. Flere palæstinensiske filmmagere blev inviteret til at præsentere deres film ved denne festival. Nogle af os i den Palæstinensiske Kampagne for Akademisk og Kulturel Boykot af Israel (PACBI) kontaktede nogle af disse filmmagere for at presse dem til ikke at deltage i den festival. Der var to hovedgrunde hertil:

Den første var at filmfestivalen var sponsoreret af den israelske regering og blev afholdt under protektion af Limor Livnat, en minister i Sharons regering og medlem af Likud-partiet, velkendt for hendes racistiske og zionistiske indstillinger og handlinger. Den anden var at "Gaslight", producenterne af en britisk dokumentarfilm Søndag, i 2002, to år tidligere, havde startet en boykot af festivalen. I deres tilbagetrækningsbrev til festivalen skrev Gaslight: "... af de mange erkendelser der kan uddrages af historien om den Blodige Søndag, er hovederkendelsen den etiske politiske og langsigtede militære tåbelighed hos regeringer som forsøger at benytte sig af militære løsninger på civil- og menneskekerettighedsproblemer". "Vi tager dette skridt til støtte for det palæstinensiske folk og i solidaritet med palæstinensiske kunstnere og filmmagere. Det gøres også i solidaritet med de mennesker i Israel

(både israelere og arabere) som taler ud og handler (f. eks. militærnægtere) imod regeringens morderiske politik over for det palæstinensiske folk".

PACBI's position var, at en boykot af festivalen på den ene side ville forstærke en international stillingtagen med en palæstinensisk, og på den anden side ville fastlægge en præcedens som forhåbentlig ville spredes til andre kulturelle begivenheder i Israel. Således ville en kulturel boykot af Israel blive normen, som det var tilfældet med apartheid-Sydafrika. Nogle få filmmagere trak deres film tilbage; flere andre besluttede at gå videre med deres deltagelse i festivalen og fremførte det argument, at det var en chance for at præsentere israelere for den palæstinensiske side af historien.

Derfor er det spørgsmål som står tilbage at besvare: Hvorfor behøver vi virkelig at fortælle vor historie for israelerne? Er det fordi det ikke er nok, at 80 % af voksne israelske mænd har gjort eller vil gøre tjeneste ved en israelsk kontrolpost? Er det fordi det ikke er nok, at en stor procentdel af dem har skudt eller vil skyde på en palæstinenser på et tidspunkt under deres militærtjeneste eller årlige reserveindkaldelse? Er det fordi der ikke er nok af dem, som har fløjet i F16-jagerfly eller Apache-helikoptere, at ikke mere end nogle få tusinde har været i tanks eller bulldozere der har ødelagt palæsti-

nensiske hjem? Er det fordi der ikke er nok af dem, som har siddet i møderum eller besatte palæstinensiske hjem og planlagt invasioner, angreb, arrestationer og udenretslige drab? Er det fordi de ikke virkelig ved, at de burer os inde, når de kører forbi nærmest ved Muren deres regering er ved at bygge?

Hvad er det, som de ikke forstår efter næsten fyrre års besættelse, som en film eller ti vil få dem til at forstå?

At vi faktisk er mennesker, så at hvis en israelsk soldat er ude af stand til at have nogen sympati for børn der bærer skoletasker i det virkelige liv, vil han eller hun med vores hjælp være i stand til at genfinde sin humanitet ved at betragte den scene på en afsondret skærm?

Siden hvornår er det blevet den besattes pligt at opdrage besætteren? - eller en pligt for den koloniserede at hæve kolonisatorens bevidsthed? Er det vores følelse af overlegenhed? - eller vores tiltro til vores evne til at reformere og omdanne enhver til vores "religion"? - eller en naiv tro på, at hvis blot de vidste vi var lige som dem, ville de sikkert indse hvordan de har gjort os uret?

[Pressemeddelelse, Den Palæstinensiske Kampagne for Akademisk og Kulturel Boykot af Israel, 12. oktober 2005] Oversat fra engelsk for DPV af Jørgen Nyeng

Afsender:
Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte

MAGASINPOST
STANDARD

B

POST

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

Fra Studieturen til Libanon, november 2005: Tætheden i Shatilla og den manglende sollys er en invaderende oplevelse, som giver stof til eftertanke hos deltagerne. Foto: Katja Jørgensen